

Aquesta capsa dolça
de molsa
que et guarda, amb pany fadat;
que oneja sense fressa,
ni pressa,
amb bleix extasiat,

és el meu cos que et serva
com l'herba
serva el crit del seu verd;
que es corba al teu creixent
i aprèn
el teu batec obert.

¿Quina remor petita
m'invita
a abocar-me al pou clar?
¿Quin ressò de salobre
mig m'obre
finestres al demà?

Sento els dits de la pluja
que puja
vidre amunt del meu cor.
I els nusos del llevat,
trucant
per fer fora la mort.

¿Com granarà el paisatge
que, en gatge
de tendresa, m'ofrenes,
si l'ombra del neguit
ha ordit
paranys a les carenes?

¿Com obriré la fruita
que lluita
amb armes de festí,
si la dansa d'arrels,
amb tels
d'enyor, trena el camí?

¿Com tindrè del teu cau

la clau,
si tristor m'esgarria?
Per copsar el teu senyal
em cal
vestit nou d'alegria!

Maria-Mercè Marçal, de «Sal oberta»